

“Сметам, че не е излишно още веднаж, както се направиха известни напомнювания, да се спрем на това, какъв характер общо, какъв печат ще носи паметника. Трябва да ни бъде ясно това. Това не е паметник в Берлин или другади, тук, у нас, паметникът трябва да носи спецификата на нашето отношение към Съветския съюз, към нашата история в момента, в който го строим, трябва да има ведрина, младост, дружба, любов, възторг – всичкото това трябва да го има в него. Това са неща, качествено **различни от другите съветски паметници, издигнати за благодарност към съветската армия.** Защото и нашите отношения са качествено различни. Съветската армия освободи много народи. **Нашият народ го освободи по некакъв друг начин.** Ние имаме отношение към тях. Ето защо, паметникът трябва да бъде паметник на дружбата, паметник на младостта, паметник на **Българо-съветската дружба.**”

Държавен архив, 143-8-242, стр. 61. Искра Панова, председател на Комитета за наука, изкуство и култура към Министерството на културата, 1952 г. (правописът е запазен)